

„A co po práci, Wren? Většinou jsi hotová do jedenácti, ne?“

„Netuším. Myslím, že tenhle víkend si prostě dám voraz.“

„Vyrasila sis s někým od rozchodu s Trevorem? Tak se na tu práci pro jednu vykašli. Máš víc než nárok taky na nějakou zábavu.“

„Madison,“ napomenula ji Jazz šeptem.

Posbírala jsem učebnice a jídelní tác a vstala od stolu. „Přestaň mě poučovat, co potřebuju, jo?“

„Wren, počkej, promiň. Trev je blbec. Jenom se tu snažím říct, že už je čas, aby sis vyrazila ven, i když ti třeba přitom trochu zavlhnou boty... no, kromě jiných věcí.“

„No tak, Mads,“ vyprskla Jazz.

„Nepoužívané zboží – rezavé se složí. Zachovi kámoši jsou sexy. Nikdy nevíš, třeba se budeš muchlovat s příštím Davidem Beckhamem.“

„Jo, tak já se nad tím zamyslím... NE,“ odpověděla jsem a odkráčela, než měly šanci mi navrhnout cokoliv dalšího.

Jedna letmá poznámka od Mads – a PRÁSK, Trevor DiMarco mi zase straší v hlavě. Byla jsem do něho zblázněná, ale nějak nám to nešlo dohromady. Byl můj první. Můj jediný kluk. Můj odstrašující příklad.

Byl to kámoš mého bráchy Joshe. Jeden z mnoha kluků, kteří se objevovali u nás doma, hráli basket na příjezdovce anebo se povalovali v obýváku, koukali na telku a zabíjeli čas, než se dohodnou, na který zápas nebo kterou akci vyrazí večer. Neutuchající proud hezkých kluků – to je výhoda, když máte staršího bráchu v posledním ročníku na St. Gabriel Prep. Však

jsem toho taky naplno využívala. Vymýšlela jsem si různé důvody, proč se vyskytovat v kuchyni. Dědala si úkoly na terase. Cokoliv, co dovolovalo, abych se legitimně vyskytovala uprostřed dění.

Trev mi říkal *mořský orlík, racek, havranka...* Vymýšlel pro mě kdejaká ptačí jména, jenom ne wren – strážlík. Ale já jsem to nepovažovala za nic jiného než za obyčejné škádlení. Až do onoho večera, kdy jsem najednou vzhledla od knížky *Na Větrné hůrce* a zjistila, že Josh a všichni ostatní odešli. Jenom Trev stál přede mnou, ruce v kapsách, přizvednutá ramena a v modrých očích plachý, trochu nejistý pohled. Takhle jsem ho ještě nikdy neviděla.

„Čau, Wren,“ řekl, sebral mi z ruky knížku a opřel se o kuchyňský ostrůvek. Úplně se mi sevřel žaludek, když jsem uslyšela svoje jméno nezkomolené. Ani jsem si nestihla založit stránku. „Říkal jsem si... jestli bys možná... šla bys třeba... dneska večer někam... se mnou?“

„Někam?“ Hrdlo jsem měla úplně stažené. Zabubnovala jsem nervózně prsty o pult. Nikdy předtím jsem z něj nervózní nebyla, ale když jsme tu teď byli spolu sami, bylo mi, jako bych dostala ránu po hlavě. To *on* byl tím důvodem, proč jsem se pořád potloukala kolem. Trev se svými dokonalými písčivě plavými vlasy, opálený, neustále pohodový – prostě se mi dostal pod kůži. Položil mi ruku na dlaň, abych přestala bubnovat.

„Co kdybychom to třeba, víš, nechali vyvrbit, kam nás večer zavede?“

Nechat to vyvrbit, kam nás večer zavede, to byla Trevova životní filozofie, které jsem se nemohla nabažít. Náš vztah, to byl závrtný kolotoč maturitáku